

1959 MAR 26.
244

GÁSPÁR ANTAL 70 ÉVES

— ez a névtábla függ egy klinikai ágy fölött.
— Öregítenek — mondja a Mester. — Még csak a jövő héten leszek!
Viszont ötven éve vagyok karikaturista.
— Hogyan lesz valaki karikaturista?
Gáspár mester ezen hosszasan gondolkodik.
— Mindenki úgy találja, hogy a más emberről készült karikatúra rop-
pant hasonlít, csak az, ami róla magáról szól, az az egy... na igazán, az
egy cseppet sincs eltalálva... A karikaturista elsősorban önmagáról tud
torzképet rajzolni. Azután a világról. Én arról voltam nevezetes, hogy
sohasem megadott szöveg szerint rajzoltam. Mindig voltak széljegyzeteim
a világ dolgaihoz.
— Pályám kezdete, mint mindenkié, az elemibe nyúlik vissza. A tanító
bácsirol rajzoltam karikatúrát... De úgy, hogy ő maga is nevetett rajta.
Azt hiszem, ez a titok: úgy kinevetni a világot, hogy ő maga is elnevesse
magát!
— Rengeteg emlékem van. Mindig könnyen és gyorsan dolgoztam, így
rértem közben beszélni is, figyelni is modelljeimet. Gyorsaságomnak kö-
szönhettem egyik legszebb bravúrstíkjemet: Csongrádon bomba robbant egy
bálon. A merénylőket elfogták, és a tárgyalás előtt egy nappal odautaz-
tam az újságírókkal. Láttam az ügyészt a törvényszék folyosóján. Láttam
a merénylőt is, és beszéltem a védővel. A tárgyalótermet pedig valami
furfangos módon kinyitották nekem. Eredmény: még el sem kezdődött a
tárgyalás, amikor már az én rajzomat nyomták. Amikor az újságíró kol-
legák megkérdezték, hogy csináltam, rávágtam: telefonon adtam!
Es csakugyan. Gáspár Antal karikatúrái oly híven fejezik ki azt a kort,
amelyben születtek — egy telefonbeszélgetés közvetlenségével —, hogy
éppen ezért nem évülnek el.
Néhány rajzát közöljük a tegnapi Budapestről.

Megalakult a Beszkárt futbalcsapata. Közúti meccs

UTCAI GYŰJTÉS. Az elhagyott gyermekek után kivonulnak az utcára a szegény, elhagyatott felnőttek is. A siker így biztosabbnak látszik